

[Aksel Larsen.]

udskrivningsloven var vedtaget, fik kommunerne nok sendt skattebilletterne ud alligevel.

Det er altså aldeles ikke rigtigt, at hvis udskrivningslovforslaget blev forkastet i dag, ville 101 og den højtærede finansminister være ude. Men bortset fra det er udskrivningslovforslaget både ved sin tilblivelse og i sit indhold af en sådan art, at vi ikke ser os i stand til at stemme for det, men vi er nødt til at tilkendegive vor mening ved at stemme imod.

Den højtærede statsminister har ved at tænke over tingene siden i tirsdags, da jeg stillede mit spørgsmål til ham, fundet på et retorisk svar på et ganske enkelt spørgsmål. Det, der skete i tirsdags, var, at den højtærede statsminister og socialdemokratiets ordfører, det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, erklærede, at det var principielt forargeligt, at et parti som socialistisk folkeparti overhovedet stemte sammen med venstre og de konservative, og da jeg så spurgte, om det så ikke var forargeligt, at socialdemokratiet havde stemt sammen med venstre og de konservative for omsætningskatten og andre love i fjor, fik jeg intet svar. Det var naturligvis også et svar. Det kunne vi have ladet det blive ved, men det kan vi altså ikke, når den højtærede statsminister nu kommer og siger, at årsagen til, at han fremkom med sine bemærkninger i tirsdags, var overenskomstlovforslagets karakter, for det sikrer nemlig løn og beskæftigelse i overensstemmelse med arbejdernes mening og ønsker. Derom ved den højtærede statsminister jo ingenting. Han ved, at hans parti har foretrukket at gå denne vej. Han ved, at han har fået tilslutning mere eller mindre begejstret, sandsynligvis mindre begejstret, fra Landsorganisationens øverste ledelse, men han kan ikke udtale sig om, hvorvidt arbejderne i dette land er tilfredse eller vil vedblive med at være tilfredse med denne løsning.

Nej, det, diskussionen drejede sig om i tirsdags, var, hvorvidt det var tilladeligt for et arbejderparti i nogle spørgsmål at stemme sammen med venstre og de konservative, og vi har altså nu fået at vide, at det er tilladeligt, og så slipper vi måske for den slags retorisk argumentation i fremtiden.

Statsministeren: (*J. O. Krag*): Jeg skal undlade at komme med yderligere bemærkninger til det ærede medlem hr. Aksel Larsen. Jeg tror, at hans undvigende svar tilstrækkeligt karakteriserede, hvor det ærede medlem og hans parti befinder sig.

Til de ærede medlemmer hr. Poul Møller og hr. Henry Christensen vil jeg gerne sige, at det forekommer mig, at til trods for at det nu er 22 dage siden, regeringen den 22. februar for de ærede medlemmers partier fremlagde skitsen til helhedsløsning — og det kan vel være 18-19 dage siden, vi fremsatte de 12 lovforslag — har man endnu ikke forstået helhedsløsningens idé. Betingelsen for, at vi kunne gennemføre den nødvendige økonomiske lovgivning, var efter regeringens opfattelse, at der samtidig skete en løsning af forårets andre forskellige problemer, med andre ord at man netop skulle undgå det, der gjorde 1961-løsningen så utilfredsstillende, nemlig at man først løste én gruppes problemer og derefter gav frit løb for andre grupper til at forlange og eventuelt gennemtvinge endnu mere, hvorved man fik en kædereaktion hele samfundet igennem, som gav en indkomstvirkning langt ud over, hvad samfundets økonomiske rammer kunne bære. For at undgå dette skulle man — og her var vi i overensstemmelse med oplægget fra det økonomiske råds formandskab — på én gang søge en løsning af arbejdsmarkedets problemer, af tjenestemændenes problemer, af landbrugets problemer, af pris- og avanceproblemerne, af udbyttebegrænsningens problemer, af de sociale problemer, som bl. a. knyttede sig til folke- og invalidepensionisternes forhold, og endelig også af problemerne omkring skattepolitikken og finanspolitikken. Heri ligger helhedsløsningens idé, og uden denne balance ville den indkomstrammelæggende politik, der nu er ved at tage form ved de endelige beslutninger her i dag, ikke have været mulig.

Jeg synes, man fra venstres og konservative side skulle erkende, og anerkende, at det forholder sig sådan — man kan være uenig i enkelte punkter i oplægget, og man kan befinde sig i den situation, at man ikke har noget andet at sætte i stedet — at selve denne idé, helhedsløsningens idé, er den eneste mulige, såfremt dette forårs økono-